

COLUMN – Zaterdag Live 16 december 2017 - Columnist: Gerard Verspuij

Een zwaar onderwerp

Wat een zware en mensonwaardige onderwerpen deze keer. Armoede Zelfredzaamheid en Dakloosheid. Als je de ellende voor de mensen, die dit ondergaan niet zou kennen, zou je ze in volgorde van logische stappen zetten.

Alle drie zijn ze naar mijn overtuiging mensonterend. Het graaft zoveel aarde onder de voeten van een mens vandaan dat je aan alles gaat twijfelen.

Armoede betekent in de praktijk uitsluiting van anderen. Uit schaamte, of vanwege je mentale en fysieke problemen moet je elke dag de keuze maken hoeveel je besteedt aan wat. Aan het maken van de fiets van je kind of aan een verse maaltijd. Denkt u het zich eens in, elke dag die spanning van hoe kom ik rond.

En dat terwijl je over straat lopend bedolven wordt onder reclame-uitingen van koop dit en je krijgt er nog meer voor terug of geniet, want u heeft het verdiend. Kijk je niet in de etalages, dan zie je wel weer een verleidende reclame op de tram, die je voorbijrijdt of kruist.

Heel onze maatschappij is ingesteld op consumeren. Je bent een rund als je niet met deze aanbieding stunt. Meer hebben, meer eten, groter en mooier, als je er maar bij hoort. Horen bij wat dan? Dat noemen geleerden dan de sociale druk. Je moet dan erg sterk in je schoenen staan om daar tegenin te gaan. En wie stimuleert de groepsdruk, ja inderdaad de commercie met kreten als kom erbij en doe mee, je weet niet wat je krijgt aan beleving.

Als het je lukt om een reclameblok uit te zien, dan weet je dat het nooit over een product gaat en wel altijd over de beleving, het gevoel dat je erbij krijgt. Vriendschap, veiligheid, sociale contacten, ontdekking, nieuwe werelden en eten en drinken. Heel veel eten en drinken.

Daarnaast zijn we losgeslagen in de marktwerking. Minder belasting, dat is goed voor de groei. De groei van wat. Het aantal mensen in de armoede? Nu indirect wel, want het stimuleert uitgeven en consumeren. Omdat we allemaal zo nodig in de jaren negentig van de vorige eeuw op ons zelf moesten kozen voor we veel te veel voor het ego. Ikke heb het beter dan jij. De enige winnaars zijn de grote bedrijven met meer winsten, grotere bonussen en hogere aandelenkoersen. Gaat het wat minder met je als mensen dan merk je dat de stevige valnetten, die er nog waren in de jaren 70 vervallen zij tot minimale voorzieningen en tot het overgaan op het niveau van sociale minima.

En dan kom je heel dicht in de gevaarlijke zone van armoede, huisuitzetting.

De regeringen, die we de laatste jaren hebben gehad en allemaal uitblonken in het bewijzen van lippendienst en zogenaamd krachtig optreden merkten dat je met de term bezuinigen geen stemmen wint. Nee dan gaan we het beleid herijken, of anders omschrijven en invullen. En we laten Willem-Alexander de term participatiemaatschappij uitspreken tijdens een troonrede. Hij deed dat met een gezicht dat zei wat is dat nu weer en hij besloot het later aan Maxima te vragen of dat een term was afkomstig uit Argentinië.

Het was gewoon een doekje voor het bloeden tegen het uitkleden van de verzorgingsmaatschappij. Iedereen die op straat komt weet dat lang niet iedereen zelfredzaam is. Sterker nog elk mens komt in een fase van zijn of haar leven wel een moment tegen het even niet meer te weten wat te doen. Door een ziekte, een scheiding, het verliezen van je werk of gewoon door domme pech. Deze mensen schrijven we dan economisch af, want ze brengen geen geld in het laatje. Dat we daarmee het sociale kapitaal vernietigen wat al deze mensen bij elkaar hebben, dat wordt niet gezien. Dat is niet in geld uit te drukken volgens de economische tabellen van de dames en heren economen, statistische en deskundigen op het gebied van financiën.

En de politiek die roept schande en bouwt in dezelfde tijd dure gebouwen, zodat de mensheid de een of andere wethouder zal herinneren. Hoe zielig en kortzichtig kun je zijn. Een oplossing is dat al onze ruim 30.000 mensen met schuldproblemen zich organiseren en gaan stemmen op een partij die echt wat doet aan de armoede. Maar dan ook echt in daden. Ze zijn al goed voor minstens 5 zetels en in deze dagen ben je dan al een grote fractie, waar je niet omheen kunt.

Dan kan er eindelijk eens gewerkt worden aan het administratief op orde brengen van de boekhouding van de mensen in de schulden en in de armoede, dan komen er eindelijk eens regelingen, die mensen echt helpen in plaats van eenmalig een tablet of schooltas. En dan komt het middel tegen armoede in bereik : Werk werk en nog eens werk. Werk, dat is gebaseerd op maatschappelijk doel en nut en noodzaak in plaats van op een winstmodel volgens de een of andere economische school of richting. Werk dat een beroep doet op de talenten van mensen, waar ze gelukkig van worden en waarmee ze zelfstandig mee uit de armoede en of de schulden komen. Dat is heel wat anders dan dat gepraat over participatiemaatschappij. In de 19^e eeuw was dat hetzelfde als goed doen als hobby voor de regenten in de grote huizen als tijdverdrijf voor de vrouwen des huizes. Zo kwam je dan in de hemel.

Gelukkig word je alleen als je anderen wat van jezelf weggeeft. En dan niet in de vorm van geld. Nee in de vorm van echte aandacht en steun. Je wordt dan sterker met elkaar dankzij de sociale waarde. En die sociale waarde is sterker en blijvender dan het genot van een consumptie.